

TÍTOL: LA REPÚBLICA DELS PAÏSOS CATALANS

**AUTOR: MOVIMENT DE DEFENSA DE LA TERRA
(MDT)**

ANY: 2007

**SECRETARIA NACIONAL DE FORMACIÓ DE LA FORJA - JOVENT
REVOLUCIONARI**

No volem la monarquia. No volem ni podem resistir més el règim parlamentari-monàrquic espanyol que ens extorsiona i oprimeix. Les expressions de rebuig a la monarquia borbònica espanyola que, d'ençà de l'estiu del 2007, s'han anat reproduint arreu dels Països Catalans han demostrat l'existència al si del poble català d'un ferm sentiment democràtic que parteix de la consciència i de la percepció que la monarquia espanyola és un instrument central del règim polític injust i depredador que patim, sorgit sense ruptura de la dictadura franquista.

Només una part dels polítics del règim actual, i dels opinadors que s'hi identifiquen, han gosat afirmar clarament que el debat entre monarquia i república és irrellevant. Res no és més fals. El rebuig a la monarquia borbònica és un posicionament d'un important contingut polític pel fet que es tracta de l'expressió d'un dels símbols més clars del sistema de dominació actual, d'un Estat despòtic que es concep ell mateix com a mononacional espanyol i espanyolitzador amb dret a disposar dels seus súbdits, de la seva vida quotidiana, del fruit del seu treball, i del patrimoni col·lectiu. La monarquia és un instrument de legitimació de la força contra la voluntat popular, de l'abús de poder i expressió alhora del continuisme amb el franquisme, pel fet d'haver estat el monarca nomenat per la dictadura. Totes les restriccions antidemocràtiques del règim parlamentari espanyol actual tenen la seva justificació última en l'existència de la monarquia, referent antidemocràtic i anacrònic heretat dels sistemes tirànics del passat¹.

El rebuig de la monarquia borbònica espanyola és, però, només un primer pas que expressa la consciència, que està esdevenint majoritària al si de les classes populars dels Països Catalans, entorn de la necessitat d'avançar cap a la construcció col·lectiva d'un sistema polític de tipus republicà, arrelat a la nostra realitat nacional, i que ens permeti abordar les necessitats i els reptes del moment present.

I, al seu torn, la construcció d'aquest sistema polític republicà és el marc democràtic general a partir del qual el poble català podrà avançar en la construcció d'una república socialista, un dels objectius fonamentals de l'Esquerra Independentista, com a expressió política efectiva de l'alliberament social i de la igualtat.

¹ El sistema polític espanyol està fonamentat en tres columnes bàsiques que estableixen formes de poder omnímode i inamovible, amb lleus maquillatges pel que fa a la dominació que exerceixen: la monarquia constitucional, l'estat de les autonomies i l'aconfessionalitat. Aquests elements disfressen i reforcen el que és realment un poder de tendència oligàrquica, centralitzadora-espanyolitzadora i contemporitzadora amb la religió catòlica. Neguen així frontalment la democràcia republicana, l'autodeterminació dels pobles i la laïcitat.

Sumari

1. Una república clarament democràtica per la igualtat i la llibertat.
2. L'Autodeterminació i la Independència.
3. La unió federada dels Països Catalans.
4. Defensa de la terra: equilibri ecològic i canvi de paradigma econòmic.

1. Una república clarament democràtica per la igualtat i la llibertat

Sectors amplíssims del poble català han mostrat i mostren de manera reiterada la seva oposició a la injustícia social i a la desigualtat, començant per la irregularitat que representa, en qualsevol forma de gestió política, l'existència de la monarquia com a poder hereditari que només serveix per a mantenir formes de privilegi per als més poderosos.

Des d'un punt de vista general, la reivindicació de la igualtat entre dones i homes és la més bàsica i ha anat esdevenint una fita essencial de la nostra societat, sense la qual no es podrà considerar mai justa ni democràtica. Es tracta d'una desigualtat que resta sovint amagada però que massa sovint es manifesta per mitjà de mostres escandaloses de violència. Malgrat ser una forma d'opressió molt antiga i escampada pels àmbits més diversos de la vida quotidiana, l'opressió de gènere és objecte del rebuig general. El moviment per la igualtat de gènere és fort i profund i té les seves arrels ficades ben endins del moviment popular i independentista.

La majoria del poble català s'oposa a les diferents formes d'opressió i de discriminació social, des de les que es manifesten en les condicions de treball fins al dret elemental de no ser discriminats i discriminades per raó de l'origen social, l'origen nacional o l'opció sexual.

Igualtat vol dir, doncs, en l'economia quotidiana, la preeminència del que és públic per damunt del que és privat, cosa que comporta la implantació real de serveis públics de qualitat i universals (en educació, en atenció a la gent gran i a la més petita, en la sanitat) i la universalització i implementació seriosa de drets bàsics com l'habitatge i la garantia de recursos econòmics fonamentals per a totes les persones, més enllà de les vicissituds atzaroses del mercat laboral descontrolat. Implica igualment la reducció de jornada laboral, objectiu econòmic que es pot fer avui també universal.

És molt ampli també el rebuig a la discriminació de la població immigrada i l'acord en la necessitat de defensar la igualtat social i de poder disposar dels mitjans d'incorporació dels i les immigrants al poble català, com a component actiu de la construcció nacional.

El poble català ha desenvolupat diferents experiències de solidaritat no sols en favor de la igualtat social al nostre país, sinó també donant suport a la lluita contra la desigualtat i la injustícia social i política als països d'origen, la qual cosa ha contribuït a estrènyer els llaços de la solidaritat internacional entre els pobles. Aquesta solidaritat tradicional s'hauria de refermar també amb el reconeixement del deute històric d'Europa amb els països colonitzats, deute que caldria compensar.

És per això que la globalització salvatge del capitalisme internacional i les guerres imperialistes compten amb una oposició tan forta entre nosaltres. Les persones d'arreu dels Països Catalans ens sentim com a iguals entre totes i tots i volem que la política serveixi per a avançar en aquesta orientació d'una manera decidida, raó per la qual hi ha un consens social molt ampli al voltant del règim polític més adequat, la República Democràtica com a instrument per a fer efectiva la igualtat política i social.

L'aspiració a la igualtat vol dir també, d'una manera molt clara, la igualtat aplicada a nosaltres mateixes i mateixos com a col·lectiu, vol dir posar fi a l'espoliació fiscal i a tots els abusos (peatges, dèficits en infraestructures, impostos complementaris sobre els combustibles, aplicació d'un IVA de luxe a béns bàsics com l'aigua, l'electricitat i el telèfon, etc.) que ens converteixen en els «ases dels cops» d'un Estat parasitari i de les multinacionals que campen a la seva, en un regne de llibertat d'explotació.

Totes aquestes aspiracions igualitàries tan sentides per amplis sectors socials només són possibles per mitjà d'un sistema polític republicà independent i propi. La defensa d'un sistema polític profundament republicà és molt important pel fet que el concepte de República entès com a expressió del dret de decidir lliurement –fonamentat en la no dependència aliena– va més enllà de la llibertat abstracta i limitada de l'actual parlamentarisme de tendència oligàrquica. Alhora, la defensa de la República entronca amb les arrels polítiques històriques de la humanitat que han de ser revitalitzades i democratitzades en el present.

L'Estat s'ha convertit avui en una eina subordinada als interessos econòmics del capital transnacional; és a dir, s'ha posat al servei dels beneficiaris del mercat oligopolitzat que imposa un sistema econòmic depredador i despietat. El concepte de República, però, desemmascara el pretès neutralisme de l'Estat i el seu cofoisme liberal, tot activant la llibertat ciutadania (*sui iuris*), contraposada al tipus de dominació actual que ens fa súbdits (*alieni iuris*) d'un règim fonamentat en un constitucionalisme i un monarquisme de tipus teològic (volgudament sagrat i immutable), en la delegació i l'allunyament del poder², i en mecanismes despòtics d'execució política.

² Aquest esquema oligàrquic és també el que es pretén implantar actualment dins la Comunitat europea, on els òrgans polítics es dissenyen més i més allunyats dels primitius votants, sense instruments de supervisió ni de control de la seva tasca.

Per contra, nosaltres propugnem un sistema republicà descentralitzador, que superi la divisió provincial i arrelhi el poder al municipi i a la comarca. D'altra banda, entenem la llibertat no pas en el sentit liberal del terme sinó com a possibilitat real d'exercici efectiu, per a totes les persones, dels drets cívics, socials i nacionals bàsics.

El dret a l'existència en igualtat és un principi bàsic de la República Catalana que sectors cada cop més amplis del poble català treballem per construir.

2. L'autodeterminació i la independència

El mitjà polític més clar que tenim al nostre país per a establir un sistema polític just és la ruptura amb els Estats espanyol i francès i la instauració d'una República popular i federada dels Països Catalans.

Cada dia som més i més nombroses les persones d'arreu els Països Catalans que creiem fermament que l'objectiu col·lectiu actual del poble català no és buscar un «encaix» forçós ni amb França ni amb Espanya sinó avançar, a través de la ruptura democràtica nacional, cap a la independència, que no és altra cosa que el fet de trobar, sense coaccions ni imposicions, el nostre lloc a Europa i al món com a poble lliure. En aquesta perspectiva esdevé un objectiu imprescindible el reconeixement i l'exercici del dret d'autodeterminació, entès com el dret de decidir nosaltres mateixos i mateixes la nostra forma d'organització política i social col·lectiva, sense ingerències externes.

S'ha avançat molt en aquest sentit. D'ençà del 2004, any en què vam fer obertament la proposta d'avançar cap a la Ruptura democràtica per la Independència³, podem constatar que la consciència política ha fet un avanç important. Des del febrer del 2006 fins a la data d'avui s'ha anat produint una veritable efervescència independentista, amb un augment considerable del nombre de persones disposades a defensar el Dret d'Autodeterminació i a avançar així cap a la Independència, arreu del país.

Els raonaments més generals són extremament clars i simples: la ruptura independentista és l'objectiu polític del moment present, començant per constatar que no hi ha res que ens mostri quins beneficis podria comportar el manteniment de la nostra integració al si dels Estats espanyol i francès. Concretament i centrant-nos en l'Estat espanyol, des del punt de vista lingüístic i cultural, aquest Estat sempre ha estat contrari a la llengua i a la cultura catalanes, hostilitat que ha esdevingut un dels principis bàsics que garanteix la seva configuració i supervivència com un ens nacional espanyol únic. Fent un gran esforç podria arribar a maquillar potser aquesta hostilitat, però és un fet cert que mai no podria superar

la gestió de les qüestions lingüístiques i culturals feta per nosaltres mateixos. El paper de l'Estat espanyol només podrà ser, en les perspectives actuals, distorsionador. L'únic camí raonable és la independència.

I des del punt de vista econòmic és sabut que el paper de l'Estat espanyol és doblement depredador: com a Estat aliè nodreix les seves arque amb la nostra espoliació nacional i com a instrument del capital garanteix l'explotació social de les classes treballadores. Aquest efecte depredador s'ha manifestat de manera esclatant als darrers mesos, en les falles flagrants i doloroses de les infraestructures i del subministrament elèctric. Amb la independència no seríem objecte d'una injusta extorsió i certament viuríem millor, d'acord amb el nostre esforç col·lectiu. Sabem, a més, ara per una realitat escandalosa i punyent que ens afecta en la pròpia pell, que la importància del dèficit fiscal està arribant a posar en dificultats seriosament aspectes fonamentals de la nostra economia.

Restar dins l'Estat espanyol només ens pot representar continuar amb els mateixos problemes, uns problemes que, deixats a la seva simple evolució, s'anirien encara agreujant. L'Estat espanyol és un poder que no és democràtic perquè es fonamenta en una idea de tipus teològic i monolític que, com hem assenyalat, sacralitza aspectes centrals de la seva estructura (monarquia, constitució, indivisibilitat territorial etc.), una idea d'immutabilitat que només s'ha pogut mantenir per la repressió, l'amenaça i la por.

Ara toca la independència, també doncs, perquè una part molt important de la població catalana ha superat la ignorància produïda per l'engany i ha perdut la por, factors que impedièn que el nostre alliberament polític fos un objectiu assumible d'una manera generalitzada.

JOVENT REVOLUCIONARI

Un grapat d'anys de treball intens i tenaç de forces polítiques, socials i culturals molt diverses han contribuït a desenvolupar al si d'amplis sectors populars diferents aspectes fonamentals del que representaria una política de no dependència dels poders centrals externs (principalment de Madrid i de París).

La conquesta de la independència es podrà desenvolupar en dues fases diferenciades:

1. El reconeixement del dret d'autodeterminació i el seu exercici, és a dir, de la possibilitat de fer efectiu el dret de decidir per a la nació catalana.
2. L'establiment d'un nou sistema republicà per a l'organització federada de la nació catalana.

El dret de decidir ja és assumit majoritàriament per la població d'alguna part del territori (les enquestes mostren, ja al mes d'octubre de 2007, una majoria de la població de Catalunya-Principat favorable a la realització d'un referèndum d'autodeterminació). Cal

estendre la defensa d'aquest dret arreu de la nació i crear les condicions per aconseguir-ne el reconeixement i el seu exercici efectiu. Caldrà treballar intensament per a estendre la consciència política incorporant a l'alliberament col·lectiu sectors cada dia més amplis de la nació catalana, amb una especial atenció als sectors emergents que incideixen en el nostre futur, la joventut i la població immigrada.

L'establiment d'un nou sistema polític republicà només serà possible aplegant cada dia més voluntats a un projecte polític alternatiu i representatiu de les aspiracions populars. Cal canviar a fons els enfocaments que són corrents entre els polítics oficials actuals. El debat sobre la nostra autoorganització col·lectiva no ha de quedar reduït a estudiar el nostre encaix dins l'Estat espanyol, ni tampoc a la simple formulació de les nostres exigències entorn del reconeixement efectiu del dret d'autodeterminació. Cal que es pugui desplegar un procés autònom i ampli de reflexió col·lectiva que té dos objectius: l'enfortiment de la consciència política democràtica nacional i la maduració de les bases per a un programa de ruptura que sigui assumit col·lectivament.

Aquest programa de ruptura no és cap altre que el que s'ha anomenat, en les experiències d'emancipació nacional d'arreu del món, unes **Bases Constitucionals** del poble català, expressió dels seus drets socials i nacionals fonamentals, un document que ha de recollir els continguts que permetin d'establir la confluència social i política d'amplis sectors populars, una confluència que és la que ha de portar a terme la ruptura amb el vell règim (l'Estat monàrquic espanyol) i donar pas al nou sistema polític basat en l'exercici efectiu de la democràcia, la república i la igualtat.

Aquest objectiu democràtic fonamental és el primer pas en la construcció de la República dels Països Catalans que uneixi les diferents regions històriques i les comarques de la nació catalana per mitjà d'un sistema federal.

Es tracta, doncs, de la construcció d'un sistema polític que és democràtic i sorgit de la voluntat popular de manera directa, amb estructures construïdes des de la realitat de base. La democràcia directa i participativa és un element fonamental de la cohesió i la construcció nacional. Des del punt de vista representatiu, una de les primeres expressions polítiques d'aquest nou sistema democràtic que ens ha de portar a la llibertat col·lectiva ha de ser la construcció de l'**Assemblea de Representats Electes dels Països Catalans**, organisme sorgit de la voluntat popular, que fonamentant-se en el dret d'Autodeterminació es proposi dinamitzar els actes de sobirania necessaris i estimular el debat entorn de les Bases Constitucionals de la nació catalana, tot preparant el terreny per a la creació d'un **Consell Nacional del Poble Català**, representació unitària i directa del moviment popular per l'autodeterminació i la independència que s'anirà desplegant.

3. La unió federada dels Països Catalans

Com a conseqüència del que hem exposat anteriorment el nou instrument polític col·lectiu és sorgit de la federació del conjunt d'expressions de la realitat nacional que comparteixen un mateix projecte.

Actualment totes les persones que són sensibles a la llengua i a la cultura catalanes, i aquelles que per conviccions democràtiques respecten els drets col·lectius, reconeixen que els Països Catalans són el marc geogràfic del col·lectiu nacional català. Tot i assumir l'existència dels diferents nivells de consciència política que s'han desenvolupat al si del nostre país com a conseqüència de processos històrics diversos, es parteix de la necessitat de defensar la unitat de la llengua i de la cultura catalanes, i de l'acceptació bàsica del fet que la nostra col·lectivitat cultural i identitària immediata s'estén arreu dels Països Catalans, entre els quals s'ha de desenvolupar un sòlid mercat lingüístic i cultural comú si volem mantenir i enfortir la nostra especificitat, si volem garantir la nostra pervivència. Aquest objectiu d'abast nacional només és possible per mitjà d'una República federada dels Països Catalans i el primer pas per a aconseguir-la, com hem assenyalat més amunt, és la defensa del dret d'autodeterminació, o el que és el mateix, el dret de decidir per a la nació catalana.

Els Països Catalans sense exclusions són el marc nacional i el territori on desenvolupem el nostre projecte. Arreu on existeix la nació catalana (població nacional amb la possibilitat d'identificar-se amb la pervivència de la nostra llengua i la cultura que s'hi ha anat desenvolupant) cal defensar el dret d'autodeterminació, el dret d'organitzar-nos segons la nostra voluntat col·lectiva. Els demòcrates i els republicans d'arreu dels Països Catalans hem de defensar l'aplicació d'aquest dret arreu de la nació sense excepció, independentment del nivell de consciència aconseguit en cada moment. En el territori amb menys consciència, haurem de saber fer arribar el nostre projecte nacional i social com un projecte encoratjador, veritablement democràtic, descentralitzador del poder polític i socialment més avantatjós i il·lusionador, en definitiva connectat amb les aspiracions de les classes populars.

La nostra lluita, doncs, no ha de cessar fins que el dret d'autodeterminació sigui exercit arreu dels Països Catalans i la consciència nacional s'hi hagi pogut desplegar amb tota la seva plenitud, sense restriccions ni repressions coactives. En aquesta lluita prolongada cal preveure, però, la possibilitat que, des del punt de vista tàctic, hàgim de portar a terme la construcció de la República Federada dels Països Catalans a partir de la conquesta de la independència en algun dels territoris històrics de la nostra nació, seguint els avanços concrets de la lluita, sense condicionar així aquesta conquesta a aquell moment en què el nivell de consciència i de mobilització permeti una consulta única i general en tot el territori nacional, conjuntament i d'un sol cop.

Ara bé, tot i preveure que en el futur hi pugui haver ritmes diferents en l'exercici del dret d'autodeterminació, cal treballar des d'ara mateix perquè el procés sigui el màxim d'homogeni possible arreu de la nació. En aquest sentit, esdevé ineludible i inajornable que les organitzacions, plataformes i entitats que comparteixen aquest objectiu no redueixin l'abast del seu projecte polític a un territori històric i que, consegüentment, s'organitzin a nivell dels Països Catalans.

4. Defensa de la terra: equilibri ecològic i canvi de paradigma econòmic

Amplis sectors de la nostra societat comparteixen la inquietud per les agressions ecològiques continuades, tan innecessàries socialment com inacceptables: *Plan Hidrológico Nacional*, transvasament Xúquer-Vinalopó, contaminació química de l'Ebre, línies de molt alta tensió, noves vies d'agressió al territori com el túnel de Bracons, el quart cinturó del Vallès, el traçat del TGV, la destrucció de l'Horta de València i de paratges naturals d'una punta a l'altra del litoral dels Països Catalans (incloent-hi evidentment també les Illes), un dels més degradats del món.

Aquesta intervenció agressiva modifica greument l'entorn tot agreujant el perill d'incendis forestals, destruint el teixit social agrari i dilapidant també les possibilitats econòmiques d'un turisme sostenible. Hi ha unanimitat per a posar fi als abusos especulatius i al negoci del totxo i del turisme fonamentats en la incultura i la massificació.

També, com més va més, un nombre creixent de persones del nostre país aposta per substituir el paradigma productivista i consumista per un altre de sostenible que garanteixi la satisfacció de les necessitats de la nostra societat sense disminuir les oportunitats de les futures generacions. Aquesta concepció de l'economia orientada al bé col·lectiu és també un dels fonaments de la idea republicana que expressa el dret a viure com a persona (el dret a l'existència) com a fonament dels drets polítics.

La Independència i la federació republicana dels Països Catalans és, doncs també, en el moment present, un mitjà per a evitar la submissió creixent als abusos del neoliberalisme galopant que concep la vida econòmica com un sistema permanent de depredació sense cap límit ecològic ni social, que dia rere dia ens retalla drets col·lectius aconseguits per diversos anys de lluites socials històriques.

Només per mitjà d'una República democràtica, igualitària i federada és possible la defensa de l'equilibri ecològic i la instauració d'un nou paradigma econòmic fonamentat en l'equitat social i el la solidaritat internacional entre els pobles.

La República Independent i Federada dels Països Catalans és l'objectiu polític que pot donar sentit a les nostres lluites i mobilitzacions actuals, és la fi de la dominació del règim de tipus oligàrquic que són la monarquia parlamentària espanyola sorgida del franquisme, és la garantia de la nostra pervivència col·lectiva com a poble i la porta a una societat moderna construïda entre persones iguals, amb els mateixos drets i deures, que farem per tant, més justa, equitativa, igualitària i solidària.

Caldrà, doncs, que treballem cada dia, des de la nostra experiència concreta i des de les nostres organitzacions reivindicatives, cíviques i polítiques, per aquest objectiu col·lectiu.

